

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. K.**
státní příslušností Republika Uzbekistán
bytem v ČR: P.
zastoupený Mgr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2018 č. j. OAM-793/ZA-ZA11-P15-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Měl za to, že relevantnost jeho verze nemůže být automaticky srážena načasováním podání žádosti, neboť pro uzbecké státní občany je typické, že mají takřka panickou hrůzu z toho, že jejich azylová verze bude vyzrazena a oni pak budou čelit útokům ze strany státu. Z tohoto důvodu považoval za přípustné, aby žádost byla podána až v samém závěru

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

legálního pobytu na území České republiky, resp. ve chvíli, kdy hrozí reálná obava z vycestování. Byl toho názoru, že jeho obavy z návratu do vlasti nelze zlehčovat tím, že jádro jeho potíží je soukromoprávní. Přiznal, že jeho problémy vznikly z ryze soukromoprávního závazku, který nedodržel, včas nevrátil půjčku svým věřitelům, kvůli čemuž čelil vyhrožování a fyzickým útokům. Tyto problémy přerostly v azylově relevantní obavy ve chvíli, kdy nenalezl útěchu u tamní policie, která neprojevila zájem o řešení jeho situace. Domníval se, že v jeho případě došlo k naplnění předpokladů pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť mu hrozí pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, a to nízkopříjmových uzbeckých občanů, kteří nejsou schopni z důvodu špatné ekonomiky státu financovat své životní náklady, berou na sebe závazky, které nejsou schopni splnit, čelí perzekuci, kterou policejní orgány ignorují. Jeho obavy nesměřují jen vůči soukromým osobám, ale i vůči státu, a to z důvodu jeho pasivity. Podotkl, že v napadeném rozhodnutí není zpochybňována pravdivost tvrzení žalobce, žalovaný se otázkou pravdivosti vůbec nezabýval, dospěl však k závěru, že podaná žádost je účelová primárně z důvodu jejího opožděného načasování. Dodal, že mu bylo podsouváno, že se snaží legalizovat svůj pobyt v České republice z důvodu výdělků. Napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné a neobjektivní, jím prezentovaná verze podle něj nebyla dostatečně přezkoumána a byla odmítnuta takřka automaticky. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005 č. j. 2 Azs 423/2004-81. Dodal, že pokud by i přes výše uvedené byl jeho příběh označen za nedostatečný pro udělení azylu, tím spíše mělo být důkladně zvažováno udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby a odkázal na obsah správního spisu. Měl za to, že žalobci v průběhu pohovoru umožnil sdělit vše, co žalobce považoval za podstatné, dal mu možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Trval na tom, že se v rámci důkazního řízení zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Tvrzení žalobce ohledně jeho dluhů ve vlasti a povinností vůči věřitelům je splatit podle něj rozhodně nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále uvedl, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu umožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další důkazy. Poznamenal, že žalobce této možnosti nevyužil. Podle jeho názoru je žádost zjevně účelová, byla totiž podána až poté, co žalobci bylo pro jeho neoprávněný pobyt na území České republiky uloženo správní vyhoštění a byl mu vydán výjezdní příkaz. Neshledal, že by byly dány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Upozornil na to, že rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany není rozhodnutím o návratu do vlasti a že k legalizaci pobytu na území České republiky lze využít standardních institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), což žalobce v minulosti učinil. Byl přesvědčen o tom, že se nedopustil žádné nezákonnosti, napadené rozhodnutí bylo podle jeho názoru vydáno v souladu se zákonem o azylu, správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvou týdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 14. 9. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je uzbeké národnosti, dorozumí se rusky, uzbecky a tádžicky. Nemá náboženské přesvědčení, není politicky aktivní. Je ženatý a má dvě děti, jeho rodina žije v Uzbekistánu. Do České republiky přicestoval dne 9. 10. 2016 autobusem přes Bělorusko, Lotyšsko, Litvu a Polsko. Je zdravý. O mezinárodní ochranu požádal, neboť tam, kde bydlí, by nenašel práci a neměl by z čeho živit rodinu. Ve vlasti žije jeho nemocná matka, je tam těžký život. Vzal si úvěr na koupi domu, ten nebyl schopen splácet, půjčil si proto další peníze, ale ani tuto půjčku nemohl splácet. V roce 2014 měl nehodu, protože byl vinen, musel člověku, kterému rozbil auto, koupit nové a své prodat na šrot. Opět si musel půjčit peníze. Zůstal bez práce, nemohl platit dluhy, začali mu vyhrožovat, tak musel odjet ze země.
7. Při pohovoru dne 19. 9. 2018 dále sdělil, že o udělení mezinárodní ochrany požádal až nyní, protože když přijel, dostal vízum strpění na šest měsíců. Pak šel za advokátkou, jestli by mohl oficiálně pracovat a zažádat o prodloužení. V březnu 2017 bylo rozhodnuto o neprodloužení víza a žalobci byl udělen výjezdní příkaz. Ukázal jim doklady o práci a daních, ale nikdo ho neposlouchal. Ve vlasti žil ve městě Jandar, sdílel domácnost s manželkou a matkou. Pokud splatí úvěr, bude dům jeho, jinak je zastaven. Mohl by se tam vrátit, ale bylo mu vyhrožováno bankou, že pokud nebude splácet, tak mu seberou dům a dají ho do aukce. V Uzbekistánu dlouho pracoval jako řidič, nějakou dobu jezdíval do Ruska si přivydělat. Do České republiky přijel, aby zde mohl pracovat. Žije zde jeho strýc, který zde má udělen trvalý pobyt. Jiným způsobem než podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany si svůj pobyt zde legalizovat nemohl. Na velvyslanectví v Uzbekistánu již jednou byl a vízum mu zamítli, pokud by chtěl pracovní povolení, musel by zaplatit 3-4 tisíce dolarů za to, aby získal místo v poradníku, potom by musel čekat asi 6 měsíců, než by dostal rozhodnutí. V zemi původu je mu vyhrožováno lidmi, od kterých si půjčil peníze. V České republice všechno funguje, člověk může jít do banky a půjčit si peníze, ve vlasti je všude korupce, pokud by si chtěl půjčit v bance, musel by dát úplatek hodně lidem. On sám musel dát hodně peněz, aby úvěr získal, např. musel zaplatit řediteli banky, aby úvěr podepsal. Banka mu nyní písemně vyhrožuje, že pokud nesplatí úvěr do určitého data, tak dají jeho dům do aukce. Dále mu vyhrožují lidé, od kterých si půjčil peníze. Chodili přímo k němu domů, vyhrožovali, že pokud nezaplatí, tak ho zabijí. Úvěr si vzal v roce 2008, tenkrát jezdil do Ruska a vydělával. V roce 2013 dostal zákaz vstupu do Ruska, začal pracovat ve vlasti, jezdil autem, aby si vydělal peníze na živobytí. V roce 2014 se stala autonehoda, rozbil cizí auto. Musel tomu člověku koupit nové, rozbitá auta prodal za směšné peníze. Pak si musel půjčit od bohatých lidí peníze s úroky. Na konci roku 2014 si půjčil 20 tisíc dolarů. Pak nemohl pracovat, neměl auto, takže nemohl dluhy splácet. Zavolał strýci, aby mu pomohl. Ti, co mu vyhrožovali, těm řekl, že odjede a vydělá peníze. Když tu pracoval, tak něco málo splácel, ale úvěr v bance bude muset splácet ještě 5 let, splatil asi 5 tisíc dolarů. Ještě dluží 15 tisíc dolarů plus úroky. Vyhrožovat mu začali od roku 2015, skoro denně k němu chodili domů. Napřed mu to říkali ústně, pak ho dvakrát zbili. Naposledy přišli k němu domů a dvakrát ho udeřili (jedenkrát do břicha, jednou do hrudníku). Řekl jim, že se bude snažit odjet do zahraničí a vydělat peníze. Po jeho odjezdu přestali chodit tak často, začal pracovat a splácet. Před 3-4 měsíci volal manželce, říkala, že byli u nich a ptali se, kdy pošle peníze. Řekl, že nemá tak dobrou práci, když si ji najde, tak

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pošle peníze. Manželce potíže nedělali. V Uzbekistánu není takové místo, kde by mohl normálně pracovat. Matka celý život pracovala jako vychovatelka v mateřské škole a má důchod 25 dolarů, to jí nestačí na život, a už vůbec ne na léky. U nich nikdo nikoho neposlouchá, poslouchají se jen ti, kdo jsou u moci. Tady lidé mohou říkat, co chtějí, mají svobodu slova. Tady poprvé cítil, co to je demokracie, tady viděl, že lidé bydlí svobodně tak, jak chtějí. V Uzbekistánu není možné požádat o sociální dávky, všude je korupce. Když ho napadli věřitelé, na nikoho se neobrátil s žádostí o pomoc, nemělo by to smysl, nikdo by ho neposlouchal. Jen o své situaci řekl okresnímu policistovi, který mu odpověděl, že si vzal půjčku a sám to musí vyřešit. Nemohl by se nikam obrátit, pak by přišli a bylo by hůř. Bohatí, kteří mají peníze, jsou spojeni s těmi, co sedí ve státních orgánech. S policií nebo státními orgány neměl potíže. Aby se vrátil do země původu, musel by zaplatit dluhy. Bojí se, že zůstane bez domu a věřitelé ho nenechají na pokoji.

8. Součástí správní spisu je též závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 3. 2018 k možnosti vycestování cizince vyžádané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort pro potřeby řízení o správním vyhoštění (žádost č. j. KRPA-46422-7/ČJ-2018-000022). Žalovaný si obstaral též informace o situaci v Uzbekistánu, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 5. 2018 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č. j. 119896/2017-LPTP „Uzbekistán – Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017 v Uzbekistánu, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Uzbekistánu, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Uzbekistánu, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Uzbekistánu.
9. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 19. 10. 2018 se žalobce nechtěl seznámit s obsahem podkladů a vyjádřit se k nim, nenavrhl doplnění podkladů, nechtěl se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. Uvedl, že v Uzbekistánu není demokracie jako v České republice, není tam svoboda slova. Co tam říkají v televizi, je lež. Stát říká, že se tam žije dobře, ale není to pravda. Jeho matka je nemocná, invalidní, má důchod přibližně 20 dolarů, to nestačí ani na léky. Je tam těžko, nemůže tam jet. Nemohl by zajistit rodinu. Chce tu legálně zůstat a platit daně. Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2018 č. j. OAM-793/ZA-ZA11-P15-2018 žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu neuděluje.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
15. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v Uzbekistánu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Ve správním spisu se nachází též závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince pořízené pro účely řízení o správním vyhoštění, které bylo s žalobcem vedeno. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu.
16. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem tvrzením žalobce učiněným v průběhu správního řízení. Ze sdělení žalobce plyne, že motivem k opuštění vlasti byly dluhy, které tam měl, a potíže s věřiteli, neboť tyto dluhy nebyl schopen splácet. Do České republiky pak přicestoval hlavně z toho důvodu, aby zde našel práci a vydělával finanční prostředky na splácení dluhů a na obživu své rodiny (manželka, dvě děti, matka), kterou zanechal v Uzbekistánu. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce opustil svou vlast z ekonomických důvodů. Ekonomické potíže v zemi původu však nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65).*“ Soud podotýká, že špatná ekonomická situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce, že by mu měl být udělen azyl podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť „*mu hrozí pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, tj. v jeho případě ke skupině nízkopříjmových uzbekých občanů, kteří nejsou schopni z důvodu špatné ekonomiky státu financovat své životní náklady, protože na sebe berou závazky, které pak nejsou schopni splnit, načež čelí perzekuci, kterou policejní orgány ignorují.*“
17. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal i s tím, že žalobce ve vlasti čelil vyhrožování a fyzickým útokům ze strany svých věřitelů. Na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí uvedl: „*Pokud jde o žadatelem zmíněné dvojnásobné napadení a zbití jeho osoby, musí správní orgán předně podotknout, že i tyto problémy byly zapříčiněny čistě a jen dluhy žadatele vůči věřitelům, nikoliv jeho rasou, národností a podobně, a že se zároveň zcela zjevně*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jedná o problém žadatele se soukromými osobami, nikoliv s představiteli státních orgánů Uzbekistánu. Proto nelze toto, ač bezesporu protizákonné jednání věřitelů vůči žadateli, vyhodnotit jako pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu a udělit mu v této souvislosti azyl podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. (...) Správní orgán podotýká, že pokud neslo jednání věřitelů vůči osobě žadatele znaky protiprávnosti, mohl a měl tento využít mechanismů, které mu právní řád jeho vlasti poskytuje k ochraně jeho osoby, nežli řešit svou situaci natolik zásadním způsobem, jakým je bezesporu vycestování z vlasti, a v konečném důsledku i podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Výše jmenovaný však žádné takové kroky neučinil, a to čistě jen z vlastního subjektivního přesvědčení, a naprosto tak rezignoval na získání pomoci ze strany státu a ve své podstatě se tedy dobrovolně vzdal práv k ochraně své osoby. Správní orgán rovněž upozorňuje, že i z dalších vyjádření žadatele zcela jasně vyplynulo, že samotné potíže s věřiteli nebyly primárním motivem odchodu jmenovaného z vlasti a podané žádosti o mezinárodní ochranu. Tím byla jednoznačně, jak dotyčný opakovaně výslovně sdělil, jeho snaha o výdělek v zahraničí, kterým by mohl své finanční závazky ve vlasti splácet. Správní orgán nemůže rovněž pominout, že jmenovaný navzdory svým údajným problémům s věřiteli ponechal ve vlasti svou ženu, děti i nemocnou matku. V průběhu správního řízení sice zmínil, že se věřitelé chodili ptát jeho manželky na situaci ohledně splácení peněz, žádné jiné závažnější problémy manželka ani jiní členové jeho rodiny kvůli jeho dluhům podle něj neměli. Pokud jde o žadatelem zmíněný úvěr u banky, správní orgán uvádí, že v tomto směru žadatel nehovořil o žádných konkrétních problémech, které by měl, ani konkrétních pokusech o vymožení tohoto jeho údajného dluhu na jeho osobě či rodině ze strany banky. Požadavek banky na splácení úvěru je přitom z hlediska správního orgánu zcela pochopitelný, a případnou sankci v podobě prodeje zastaveného domu v případě nesplácení úvěru jmenovaným proto nelze považovat za jakékoli nepřiměřené či nespravedlivé jednání vůči osobě žadatele, tím méně za jednání zjevně motivované azylově relevantními důvody.“

18. Uvedené posouzení považuje zdejší soud za dostatečné a ztotožňuje se s ním. Problémy žalobce, kterým ve vlasti čelil, jednoznačně souvisely s jeho dluhy. Původcem vyhrožování a fyzického napadení žalobce byly soukromé osoby, jeho věřitelé. Aby mohlo být takové jednání považováno za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, musely by žalobci odmítnout poskytnout ochranu státní orgány. Žalobce se však na státní orgány s žádostí o pomoc neobrátil, při pohovoru dne 19. 9. 2018 uvedl, že by to nemělo smysl, nikdo by ho neposlouchal, prohlásil, že když mu bylo vyhrožováno poprvé, ptal se okresního policisty, jak by měl situaci řešit, ten mu však odpověděl, že by si měl žalobce své problémy vyřešit sám. Poté již věc se státními orgány neřešil. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpát všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).“

19. Pokud jde o námitku žalobce, že uzbeckí občané mají panickou hrůzu z toho, že jejich azylový příběh bude vyzrazen a oni proto budou čelit útokům ze strany státu, soud zdůrazňuje, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil ani neosvědčil, že by měl v Uzbekistánu jakékoli problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. Dále soud poznamenává, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č. j. 119896/2017-LPTP „Uzbekistán – Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“ plyne, že dle uzbecké legislativy nehrozí v případě návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí postih či nebezpečí, ekonomičtí a studijní migranti uzbecké úřady zpravidla nezajímají, přístup k sociálnímu, zdravotnímu systému, ke vzdělání i na trh práce mají i osoby vracející se ze zahraničí (srov. str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí). Nelze tedy dospět k závěru, že by měl mít žalobce po návratu do vlasti problémy související s pobytem v zahraničí.
20. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval i tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu (srov. str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí). Pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že uzbecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, poznamenal, že žalobce neměl ve vlasti žádné problémy s uzbeckými státními orgány či bezpečnostními složkami, vlast opustil s vlastním cestovním dokladem a platným lotyšským vízem, přes oficiální hraniční přechod. Ze shromážděných zpráv o situaci v Uzbekistánu nelze předpokládat, že by byl žalobce po návratu do vlasti jakkoliv za svůj pobyt v zahraničí nebo za překročení platnosti uděleného víza postihován či ohrožen nebezpečím vážné újmy. V Uzbekistánu neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce ohrozit na životě či lidské důstojnosti, žalovaný tak neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný nedospěl k závěru, že by případné vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu]. Zdejší soud se s tímto posouzením ztotožňuje a odkazuje na něj.
21. Městský soud v Praze považuje s ohledem na okolnosti případu za zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Soud tak souhlasí s žalovaným, že žádost žalobce lze označit za účelovou. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.“

22. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. června 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.